

DEMÀ
Josep Ramoneda

Salvador Cardús

Transversals contra centristes

Si alguna cosa anuncien de manera fefaent la magnitud del canvi polític que viu Catalunya i la proximitat de l'adveniment del nou país és el terratrèmol que soscava l'antic mapa autonòmic de representació política. Ara fa deu anys ningú no s'hauria imaginat l'abast de la patacada pel fracàs de la reforma estatutària. I no en fa ni cinc tampoc no et creien si preveïes que el mapa polític sencer, tal com l'havíem conegut, es col·lapsaria fins a la seva completa desaparició.

PERÒ, PER ORDRE RIGORÓS, els primers a petar han estat els partits que no han sabut acomodar-se als nous temps polítics a causa del doble joc que havien de fer en allò que se'n deia l'eix nacional. PSC i ICV a l'esquerra i PP a la dreta viuen la seva darrera fase de descomposició, que no vol dir de desaparició final, esclar. Es pot malviure fent la viu-viu de moltes maneres i agonitzar fins al darrer espeter nec de l'autonomisme. Això de la mort digna no està fet per als partits polítics. Mireu Unió!

NO POT SORPRENDRE que en aquesta fase de podridura autonòmica hagi aparegut Ciutadans, un partit carronyaire engolit per la seva contradicció original: per fer creïble que podia salvar els catalans d'ells mateixos, havia de fer fortuna a Espanya. Però, ai las, a Espanya només sobreviuran si exciten, precisament, el *problema catalán*. Un cas ben diferent del de Podem, En Comú, Sí que es Pot i totes les seves variants. Aquests han nascut de la indignació i el malestar i al marge de l'anunci del nou país. El temps dirà si se sabran acomodar als desafiaments sobiranistes o si arribaran al final del procés defensant un còmode "dret a decidir" sense haver assumit el risc del "deure de decidir".

TANMATEIX, els casos més interessants són els d'ERC i CDC. L'assumpció sense reserves de l'independentisme no els estalviarà d'acabar sortint d'escena com els primers. També per ordre de desaparició, primer va CDC. I qui apagarà el llum serà ERC quan la independència ja no sigui un horitzó sinó l'àmbit de tots els àmbits i li toqui decidir quin paper vol fer-hi. De moment, però, l'un i l'altre aposten per uns futurs –de supervivència ERC i de refundació CDC– encara molt, massa curts.

HI HA MOLTS INDICIS que ho fan pensar, però agafem-nos al darrer de les properes eleccions espanyoles. CDC, amb una ala arrossegant i amb un

MANOLO GARCÍA

Entre els sobiranistes, per ordre de desaparició primer va CDC. I qui apagarà el llum serà ERC

congrés a cor obert al davant, sap que com a partit cessant no s'hi juga gaire res i proposa una cosa semblant a Junts pel Sí. Però ERC, excitada amb la idea de rebregar l'etern partit amb qui es disputa part de l'electorat, ara que el veu afeblit i a punt d'anar a les seves darreres eleccions, no n'ha volgut ni sentir parlar. Una victòria, per pírrica que sigui –ni que t'acabin passant per sobre els del CENT -Catalunya Encara No Toca–, és una victòria!

I AIXÒ COM S'EXPLICA a la clientela? ERC s'aferra a un terme polític que sempre m'ha fet basques: la transversalitat. Segons Junqueras, no els cal pactar amb ningú perquè ells ja recolliran tot l'independentisme. Des de la CUP anticapitalista fins a la mesocràcia convergent, lleugerament liberal. CDC, per la seva banda, promet ocupar una futura centralitat. Tanmateix, transversalitat i centralitat no són res per elles mateixes: són un no-contingut merament posicional, definit en funció d'on se situïn la resta de competidors de qui, fatalment, acaben depenent.

EM TEMO, però, que en política, i tal com va tot, o ets alguna cosa per tu mateix al marge d'on et situïn els altres o no ets res. A parer meu, el combat entre la transversalitat i la centralitat encara pertany a la fase terminal de l'autonomisme, i s'actua com si encara n'hi hagués per dies. Corren el risc d'arribar al final ben nafrats.